

MARLOES

Dag kindje, wat ben je vrolijk en wat heb je een leuke pet. Pas op hoor dat je niet valt, je papa loopt zo snel. Hij heeft vast haast. Hij heeft niet door dat jij de wereld nog aan het ontdekken bent. Hij heeft alleen oog voor zijn eigen agenda. Denk je dat hij gelukkig is, je papa? En die mevrouw daar met haar uitgelubberde joggingbroek en grijze uitgroei? Ze kijkt niet blij. Zo kijkt ze vaak, de groeven naast haar neus en mond zijn zelfs chagrijnig in haar gezicht gekerfd door de jaren heen. Zie je dat? En die bemoeial daar, op de balustrade met zijn sigaret? Altijd maar kijken wat anderen aan het doen zijn. Zeuren tegen de bouwvakkers dat ze te veel lawaai maken. Die mensen doen hun werk. Laat ze met rust, denk ik dan. Hij heeft ook al niet zijn best gedaan om er een beetje goed uit te zien vandaag. Wat is dat toch met de mensen tegenwoordig. Waarom neemt niemand meer de moeite om zich een beetje fatsoenlijk aan te kleden? Ja mevrouw, het kost net zoveel moeite om een spijkerbroek aan te trekken, maar dat ziet er een stuk leuker uit dan die verbleekte joggingbroek vol vlekken. Jullie zijn vast niet gelukkig. Iedere dag sta je daar mensen te becommentariëren in de rook van je sigaret, terwijl je boven ze uit torent vanaf vier hoog. Lekker makkelijk. En jij, een lachje kan er niet af. Kijk dan toch, de zon schijnt ook voor jou met je slappe roodgeverfde haar. Wat sta ik hier te doen trouwens. Die muziek is vreselijk, veel te vrolijk. Zo leuk is het ook allemaal niet. Er ligt nog een hoop werk te wachten. Zou je dat niet eens gaan doen, niksnut. Wat ben je voor vreselijke moeder als je van de kinderen verlangt dat ze hun onderbroeken uit de schone was moeten grissen. Het is toch een kleine moeite om het even in de kast te leggen. Kun je meteen de badkamer poetsen en stofzuigen. Of werken. Ga eens werken. Je staat hier maar te lummelen met koude koffie, anderen mensen te bekritisieren in de tijd van je baas. Hij betaald je niet voor niks. Geen zin, ze heeft geen zin. Een schop onder je kont zou je moeten krijgen. Die vrouw met dat hondje heeft ook geen zin. Maar ze heeft zichzelf wel uit haar bed gehesen en loopt nu buiten. Neem daar eens een voorbeeld

aan. In een hoekje zitten huilen en wachten tot alles overgaat, doe je maar als je oud bent.

Het kan me niks schelen. Ik heb er geen zin in. Ik ben niemand tot nut.

Och jee, niet weer. Het is weer bijna vakantie zeker. Hey Eikel, die klote caravan van je neemt twee parkeerplekken in. Ja tuurlijk joh, laat je auto er lekker voor hangen. Niemand anders hoeft te parkeren. De hele straat zet zijn auto wel aan de overkant. Kan jij met de hele familie lekker voor de deur staan. Geen probleem joh, aso. Oh kijk daar heb je de rest van het gezin ook. Ja jongens. Jullie mogen weer. Lekker naar de camping! Dezelfde als vorig jaar én de jaren daarvoor. Lekker gezellig, vertrouwd. Maar eerst een week dat pokkending hier voor de deur laten staan hoor, want jullie gaan lekker voorbereiden, alles mooi poetsen en schoonmaken. Heerlijk. Ik moet er niet aan denken. Ieder jaar met dezelfde man en dezelfde caravan, naar dezelfde camping. Ik zou gillend gek worden. Nou ja, daar heb ik die camping niet eens voor nodig. Gillend gek wordt ik toch wel. Of eigenlijk dat ben ik al. Rust, ritme en regelmaat, gadverdamme.

Camping. De kinderen in de speeltuin. Samen met een boek voor de tent. Hij las nooit, alleen die keer op de camping. Ragdoll van Daniel Cole. Geleend van mijn vriendin. De onbevangen schaterlach van de kinderen. Samen Netflix kijken op ongemakkelijke plastic stoelen, dicht tegen elkaar aan in de kilte van de avond. Zijn hand die de mijne vond in het afwaswater, op zoek naar de laatste vork. Zijn rilling als ik mijn koude voeten tussen zijn dijen stak, mijn hoofd op zijn borst na de laatste kus van de dag. Ragdoll. Nooit meer teruggegeven. Hij had het nog niet uit. Ja dat boek kan wachten tot het een ons weegt, net als ik. Hij komt nooit meer terug om het uit te lezen, om samen de kinderen naar bed te brengen, om naar me te luisteren na een lange vreselijke dag. Die droom is stuk. Lang zullen ze leven. Maar dan wel alleen. Ja mannetje. Blijf maar lang klein. Onbevangen en nieuwsgierig naar het leven. Hou je papa maar goed vast. Als hij je niet opvangt als je valt, zal hij je in ieder geval troosten tot je tranen zijn opgedroogd. Gewoon omdat hij van je houdt. Altijd.